

Nr 32.

Av herrar **Lindén** och **Edberg**, *angående samhällets ungdomsvård.*

Ungdomsproblemen ha de senaste åren i hög grad fångat allmänhetens intresse. Statistiska uppgifter om ökad ungdomsbrottslighet, enstaka notiser om ungdomsligor eller andra mera allmänt förekommande företeelser, som kunnat tolkas som tecken på ett försämrat nöjesliv, slapp uppfostran, bristande ansvarskänsla, sviktande respekt för lag och förordning o. s. v., ha framkallat en livlig offentlig debatt. Men i denna diskussion liksom så ofta eljest ha subjektiva omdömen blandats med objektiva. En för dagen uppmärksamrad detalj har fått utgöra underlaget för inte endast välmentade råd utan ock för högljudda krav på restriktiva åtgärder. Inte så sällan har debatten fått sin karaktär av enkelt klichétänkande, som mynnat ut i ståtliga men tomma paroller. Den åldrande mannen och kvinnan har glömt sin egen ungdom, och mången kritiker har förlorat förmågan att rätt uppfatta den unges kynne och intentioner eller förstå hans svårigheter att komma tillrätta med en vrång och obegriplig värld. Men bygger man upp en diskussion om ungdomsproblemen på generationsmotsättningar eller enstaka om än i och för sig allvarliga händelser, är man i färd med att på ett otillständigt sätt generalisera hela problemet. Diskussionen blir därigenom snedvriden och famlande. De olika omständigheterna sättas inte in i sitt sammanhang.

Frågan om god ungdomsvård är inte frågan om den ena eller andra orsaken, om den ena eller andra åtgärden. Fritidsproblemet och frågor om ungdomens nöjesliv, samlingslokaler, bättre bostäder, rationell yrkesutbildning, samhälls- och livskunskap, tillrättaförande av unga brottslingar o. s. v. ge inte var för sig vare sig en tillfredsställande förklaring eller en god lösning. Begreppet ungdomsvård är en fråga om allt detta tillsammans och mycket mera till. En aldrig så flåsande iver kan inte föra fram till ett slutgiltigt resultat, om den inte tar hänsyn till alla de faktorer, som påverka ungdomens fostran och utveckling. Det torde därför vara nödvändigt att ordentligt kartlägga ungdomsproblemet och systematisera ungdomsvården genom en samordning av alla de krafter, som stå till buds.

Den offentliga debatten om ungdomsvården har främst fått sin näring ur brottmålsreferaten och den stegrade ungdomsbrottsligheten. Det råder heller ingen tvekan om, att detta problem är av ytterst allvarlig karaktär. Av den utredning, som fängvårdsstyrelsen verkställt på uppdrag av Kungl. Maj:t med anledning av riksdagens skrivelse år 1937, framgår, att den totala ungdomsbrottsligheten avsevärt ökats under observationstiden, som omfattat åren 1915—1937, att denna ökning var särskilt markerad under 1930-talet, att brottsligheten ökats mera i de yngre åldersklasserna (15—18 år) än i de äldre samt att tjuvnadsbrotten dominerat. Orsakerna till denna stegrade ungdomsbrotts-

lighet äro mångahanda, men en sak är viss, nämligen att skulden ligger mindre hos ungdomen än hos det samhälle, som ej visat sig kunna tillvarataga alla de värden, som den svenska ungdomen representerar. Ungdomen kan i mycket ringa utsträckning tillgodose sina egna behov. Den föres till ett dukat bord och har att taga för sig av de rätter, som där finnas. Den som högljutt beskärmar sig över nutida svensk ungdom bör inte glömma bort, att den i verklig mening är »ett barn av sin tid». Underlåter samhället att tillvarataga ungdomens intressen eller förbehålla de äldre sig rätt att helt bestämma över ungdomen, så må ock ansvaret för ungdomens förvillelser eller förflackning drabba annan än ungdomen. Ungdomsproblemet är därför ett samhällsproblem av vida större mått än som det uttrycktes på en s. k. ungdomsledarekonferens: »Ungdomsvården är en ledarefråga!» Ungdomen har ju i princip redan förut blivit ledd. Resultatet har blivit en intensiv diskussion om »nöjeslivets förfall» och »ungdomens förvildning». Konklusionen skulle alltså i tillspetsad form bli: ungdomen har blivit förledd.

Orsakerna till ungdomsbrottsligheten liksom till den allmänna hållningslösheten inom vissa skikt av dagens ungdom måste, djupare sett, sökas i olika företeelser, över vilka ungdomen ej råder.

Professorn i psykologi vid Londons universitet, Cyril Burt, har vid sina undersökningar beträffande unga brottslingar funnit, att dessa ofta lida av fysiska defekter och att deras intelligensnivå i regel ligger under den normala.

Enligt Burt är varje brottsling produkten av ett flertal ödesdigra omständigheter, av vilka en i allmänhet är dominerande, och alla samverka för att driva individen till brott. Orsakerna till förseelserna uppdelar han i fyra huvudgrupper, som vardera har ett antal underavdelningar. De fyra huvudfaktorerna äro med gradering av deras inverkan på brottsligheten: 1. miljöfaktorer, 2. psykologiska faktorer, 3. ärftliga faktorer, 4. fysiska faktorer.

Då samhällets intresse bör vara att bota och icke att straffa, anser Burt, att så snart brottslighet hos någon uppenbarats, måste en social undersökare studera den unge brottslingens hemförhållanden, en läkare undersöka barnet kroppsligen och en psykolog företa testning, fastställa barnets karaktärsegenskaper och analysera omedvetna motiv. Härigenom får man material för bedömning av vilka åtgärder, som böra vidtagas för att göra den felande till en laglydig samhällsmedborgare.

Uttalandet är värt att uppmärksamma. Det fäster uppmärksamheten på omständigheter, som inte kunna förbigås. Naturligtvis har inte heller samhället förbisett dessa, och åtskilligt har också blivit åtgjort genom statsmakternas försorg. Men det är därför inte sagt, att ens det som åtgjorts lett till åsyftat resultat. Tvärtom måste vi tyvärr konstatera, att svensk socialvård, och då i all synnerhet i fråga om skolhygieniska åtgärder, inte är tillräckligt utvecklad för att tillvarata alla de chanser, som kunna finnas för att åt samhället rädda de ungdomar, som nu gå förlorade.

De nya barnavårdslagarna syfta närmast till att genom förebyggande åtgärder hjälpa barn och ungdom över svårigheterna. Men det är inte alla barnavårdsnämnder, som förstått denna uppgift. I stället för att med varsam hand

och i full förståelse för ungdomens rätt att vara impulsiv och vild (icke förvildad!) söka leda ungdomen till rätta, har man kunnat iakttaga att många barnavårdsnämnder etablerat sig som barndomstolar och gjort det onda värre.

I fångvårdsstyrelsens nyss omnämnda utredning angavs befolkningens stora rörlighet som en ny brottsfaktor. De moderna kommunikationsmedlen erbjuda människorna större möjligheter att förflytta sig och för någon stund eller dag komma bort från sin hemmiljö. Särskilt beträffande ungdom kunna dylika miljöbyten lossa hämningarna, och vissa typer av ungdomsbrottslighet begås också otvivelaktigt under dessa utflykter. Men i än högre grad har befolkningens omflyttning med hänsyn till arbetstillfällena en stor betydelse. När unga människor lämna sin skyddade ställning i hemmen och söka sin utkomst i den öppna arbetsmarknaden, råka de lätt i svårigheter. Vad som faller särskilt starkt i ögonen vid en undersökning av unga brottslingars livsföring är det täta ombytet av anställningar.

Av fångvårdsstyrelsens undersökningar framgår vidare, att ett stort antal av de unga fångarna — vid ett tillfälle nära två tredjedelar — icke fått växa upp tillsammans med bägge föräldrarna. Till följd härav har också deras uppväxttid varit splittrad på flera vårdställen, vilket skapat känslor av övergivenhet och andra för personlighetsutvecklingen ogynnsamma karaktärsdrag. Sammanställas dessa förhållanden med det av statistiska utredningar framkomna faktum, att brottsligheten bland de utomäktenskapliga barnen är större än bland dem, som fötts inom äktenskap, får man ett starkt belägg för vad hem och uppväxtförhållanden ha att betyda för karaktärsdanningen.

Men även för den ungdom, som står under sina föräldrars fostran, kan det finnas betydande svårigheter att övervinna. Så minskar ofta trångboddheten den trivsel, som borde finnas i ett hem, och ger inte ungdomen den rörelsefrihet, som den så väl behöver. En låg bostadsstandard ger icke den unge tillfälle att i lugn sysselsätta sig med uppgifter, som intressera honom, eller motta kamrater till gemensamt arbete eller lämpligt tidsfördriv. Ofta drivs han därför bort från hemmet, som i många fall endast blir en plats, där han äter och sover.

Övergångsåren äro emellertid av stor, ofta avgörande betydelse. Det är därför av största vikt, att ungdomen under dessa år kommer under lämpligt inflytande och ges lämplig sysselsättning, ty när allt kommer omkring är kanske den rikligt tillmätta fritiden det som främst skiljer den moderna ungdomens värld från tidigare generationers. Den unge mannen och den unga kvinnan av i dag disponera flera timmar av dygnet för egen del än föregående släktled. Om man slår fast, att ungdomen inte är tränad att alltid tillvarata fritiden på ett förnuftigt sätt, måste man emellertid samtidigt konstatera, att stora möjligheter bjudas den, som inte stått tidigare generationer till buds. De stora ideella folkörelserna ha på ett alldeles särskilt sätt appellerat till ungdomen, de ha bjudit ett stimulerande samliv i en krets av jämnåriga, de ha satt upp mål för ungdomens strävanden. Det frivilliga folkbildningsarbetet har samlat stora skaror av ungdom till studier kring skilda problem och utfört en fostrargärning av stora mått. Den moderna folkskolan har verkat

i samma riktning, och kanske kan man förvänta, att 1941 års skolkommision skall finna nya positiva linjer i detta hänseende. Ett nät av bibliotek har spänts över hela landet, och utlåningssiffrorna från de senaste åren vittna om en påtagligt ökad lånefrekvens; det synes stå klart att läslusten just bland ungdomen högst avsevärt ökat. I detta sammanhang bör heller inte förglömmas hur idrott och friluftsliv i ej ringa mån bidragit till den moderna ungdomens daning. Samhället har genom en hel serie åtgärder sökt bjuda ungdomen möjligheter att på ett förnuftigt sätt tillvarata sin fritid, och det torde inte innebära någon överdrift, om man slår fast, att det just nu finns en bredare elit av ungdom än någonsin tidigare, en ungdom, som fostrats i de folkliga organisationerna, som smitt andens stål i det frivilliga folkbildningsarbetets vapensmedjor och förvärvat fysisk spänst på idrottsplatserna och i ett allt intimare umgänge med naturen.

Uppenbarligen räcker emellertid inte vad som i detta avseende från samhällets sida åtgjorts. Bristen på goda samlingslokaler, speciellt på landsbygden, är uppenbar, i vissa landsändar rent av skriande. Biblioteken äro alltjämt för små och fåtaliga. Stora delar av ungdomen stå utanför allt organisationsarbete och ha heller ej funnit vägen till idrottsplatserna. De ha varit oförmögna att ge fritiden innehåll och mening. Deras tillhåll har blivit gathörnet, kaféet och vinstugan. De ha sökt utlopp för den naturliga livsglädje, som måste finnas hos varje ungdom, inom ett mer eller mindre mekaniserat nöjesliv, som ofta skänkt föga glädje men i stället varit desto dyrare. Att det moderna nöjeslivet har stora avigsidor torde ligga i öppen dag. Å andra sidan äro vi inte beredda att skriva under på den skyggslappsfamlande kritik, som helt fördömer allt vad nutida nöjesliv heter. Man får inte blunda för den omständigheten att verkliga krafttag gjorts för sanering av nöjeslivet, alldeles speciellt genom landets folkparker. Vi tillåta oss i detta sammanhang citera ett avsnitt ur en ledande artikel i Dagens Nyheter, vars karakteristik av nöjeslivet vi i stort sett kan understryka. I denna artikel (publicerad den 23 juli 1941) heter det bland annat:

»De unga människorna nu är varken bättre eller sämre än förr: alla vederhäftiga iakttagelser nu och vittnesmål om det förgångna tyder på att de är sig rätt lika från släktled till släktled. Men den värld de har att orientera sig i blir olika undan för undan, och därför blir det för varje släktled ett nytt problem att möta den. De nykomna erbjuder ständigt nya hjälpmedel att ta sig fram i världen och ständigt nya frestelser att villa bort sig i den. Dem kan man diskutera, på en plattform, som tycks gemensam för unga och gamla, präster och förnekare: att ungdom kräver nöjen, men att nöjen skola vara främjande och inte nerbrytande för livsmod och arbetsglädje. Man borde till och med kunna enas om att den lilla värld som heter det svenska samhället inte är värre för ungdomen nu än förr, snarare betydligt bättre. Kvar står att det ännu inte är bra — att det är ett samhällsproblem när det i ungdomens nöjesliv fortfarande förekommer sådant som alkoholism och promiskuitet, vilket inte är nöjen, bara elände.

På sina håll utpekas gärna nöjesindustrin som vår tids specifika ungdoms-

fara. Slagordet kan fås att beteckna åtskilligt. Ibland uttrycker det bara en allmänlig, hos gammalt folk förklarlig motvilja mot de moderna nöjesformerna, bio och dans framför allt, vilka betecknas som mekaniska, själlösa, förflockande: och då blir det svårt att resonera. Ty det går inte att förklara för dem som är så inställda hur t. ex. bion har vidgat synkretsen, eggat fantasin och skärpt skönhetssinnet hos en ungdom som förut varit instängd i en mycket trång och torftig föreställningsvärld. Det är inte heller sant att nöjeslivet nödvändigtvis måste dras ner och kryphålen för skumt ofog bli flera, om etablissemangen tas om hand av kapitalstarka och vittspännande storföretag. Det gladaste, friskaste och billigaste nöjeslivet i Köpenhamn hör hemma i Tivoli, som är nöjesindustri i stor stil — och vem i Stockholm skulle vilja undvara Djurgårdens nöjesfält? Men det bästa exemplet på att nöjesorganisation i stort kan göra gott är väl folkparkernas inverkan på det lantliga ungdomslivet. Den besjungna dansen bort i vägen eller på logen var för det mesta en rätt ruskig affär, och traditionen fortsattes direkt i otaliga små tivolier, där bierorgier med slagsmål och den mest okomplicerade sortens fri-luftserotik grasserade bland en ungdom som ännu stämplades som drängar och pigor. Man har en hållbar respekt för nöjeslivets modernisering, om man råkat få se på nära håll, för en tjugufem trettio år sedan, hur ett sådant näste snabbt ihjälkonkurrerades av folkparken i det nya industrisamhället, som var helnykter och stängd för 'illa kända personer', men hade bättre musik och bjöd på fräschare attraktioner. Det var ett exempel på ett upprepnings- och förfiningsarbete som ännu är långtifrån slutfört. På alltför många håll i Sverige är det ungdomens fara att nöjeslivet ännu ligger i lägervall.»

Så långt Dagens Nyheter. Vid bedömandet av den kritik, som från olika håll riktats mot det moderna nöjeslivet, kan man i största allmänhet fråga sig, var den moraliska skiljelinjen egentligen går mellan folkdans och swing. Det skulle emellertid vara oriktigt att förneka att det finns tendenser inom nöjeslivet, som verka nivellerande, förflockande och neddragande. En fortsatt sanering är tvivelsutan av nöden.

Enligt vårt sätt att se är det emellertid ej så mycket restriktiva åtgärder som erfordras för att komma tillrätta med ungdomsproblemen, utan fastmera positiva. Om man utgår ifrån skulden till den mindre goda tingens ordning, som i flera fall kan konstateras, ej är ungdomens, måste ju restriktiva åtgärder över huvud taget vara tämligen meningslösa. Problemet kan radikalt lösas endast genom att ännu bättre möjligheter erbjudas ungdomen att på ett uppbyggande och karaktärsdanande sätt utnyttja sin fritid samtidigt som den beredes vidsträcktare tillgång till verkligt goda nöjen, som kunna ge den nödvändiga avkopplingen och tillfredsställa ungdomens legitima nöjesbehov.

På denna punkt av vårt resonemang tillåta vi oss att rikta uppmärksamheten på en rundfråga, som centralstyrelsen för Sveriges allmänna folkskolläraförörening tillställt sina lokalorganisationer med anledning av den förda diskussionen om ungdomsvården.

Av föreningens 287 kretsar ha 231 avgivit uttalanden i frågan. Av dessa

uttalanden, som delvis varit mycket utförliga, framgår, att samtliga kretsar ansett *positiva* åtgärder för en rationell ungdomsvård erforderliga. Det stora flertalet kretsar har vid sidan därav även önskat *restriktiva* åtgärder. Ehuru vi själva anse att större delen av de restriktiva åtgärderna icke kunna rekommenderas och ej skulle bidra till att lösa ungdomsproblemet, tillåta vi oss citera några av de åtgärder, som förordats av de »restriktionsvänliga» lärarna:

»Skärpt kontroll från samhällets sida av såväl nöjeslokaler som av ungdomens tillträde till desamma.

Skärpt lagstiftning mot den s. k. nöjesindustrin och alla som profitera på ungdomens nöjesbehov.

Minimiåldern för tillträde till barnförbjuden biografföreställning bör höjas till 18 år.

Strängare censur mot underhållig film.

Transportförbud och andra restriktiva åtgärder mot all smutslitteratur.

Den enbart underhållningsbetonade nöjespressen belägges med såväl omsättnings- som lyxskatt.

Ungdom under 16 år bör ej vistas utom hemmet efter kl. 21 utan målsmans sällskap.

Kommunalt veto såväl ifråga om tillfälliga som mera regelbundet återkommande offentliga danstillställningar.

Veckolön lämnas i början i stället för i slutet av veckan.

Strängare direktiv för landsfiskaler och andra myndigheter, som lämna tillstånd för anordnande av offentliga nöjestillställningar, så att en effektiv beskränkning av den privata nöjesindustrin ernås.

Böter för svordomar, papperskastning och annat ohyfsat uppträdande. Böterna går till ungdomsvården.

Det bör undersökas om möjlighet finns att förhindra idrottstävlingar under söndagarnas högmässa.»

Vi betona ännu en gång, att vi inte tro att det önskade resultatet ernås genom en mångfald av restriktiva påbud. De flesta av de anförda exemplen synas närmast mera som hugskott än allvarligt övertänkta förslag. I tidningen Östgöten har redaktör Yngve Norrvi underkastat ovanstående enquêtesvar en kritisk granskning, och vi kunna helt och fullt ansluta oss till de synpunkter han däri framlagt:

»Redan nu är friheten så pass beskuren för ungdomen (och även de äldre) att restriktionerna direkt stimulera till lagöverträdelser som rena protestyttringar. Man får heller inte glömma bort, att de föreslagna åtgärderna inte bara skulle drabba den verkligt demoraliserade ungdomen — vars antal dock är försvinnande litet — utan de skulle i ännu högre grad göra livet till en plåga för den sunda ungdomen. Att följderna inte skulle bli enbart moraluppbyggande är tämligen säkert. Genom att införa förbud stimulerar man nämligen en egenskap hos *all ungdom* som man tydligen inte alls tagit med i beräkningen, nämligen den sportsliga prestationslustan. Förbjuden frukt smakar bäst, heter det i ett gammalt ordspråk. Allt som är förbjudet vill

man försöka nå. Ett aktuellt exempel därpå är det tilltagande ungdomssuperiet. Fylleriförseelserna förekomma talrikast i de kretsar, där motboken är ett ouppnåeligt privilegium. Det har blivit en sport att skaffa 'en liter', inte för att brännvin är gott utan därför att det är så svåråtkomligt.»

Vidare större intresse knyter sig emellertid till de *positiva* förslagen, vilka för övrigt äro i majoritet. Även om man inte bland dessa finner några i egentlig mening originella och uppseendeväckande uppslag, konstaterar man likväl som ett genomgående drag den större förståelsen för såväl problemet i dess helhet som för ungdomen själv. Vi citera ett axplock bland dessa förslag:

»Varje kommun bör anslå stipendier åt mindre bemedlade ungdomar och därigenom bereda dem möjlighet att delta i kurser vid folkhögskolor, lantmannaskolor, yrkesskolor, korrespondensinstitut eller liknande ungdomsskolor.

Skolorna bör i största möjliga utsträckning lämna lokaler helt kostnadsfritt till de ungdomsgrupper, som under ansvarig ledning önskar disponera skollocal.

Den kommunala myndigheten på landsbygden bör ekonomiskt stödja *utan att därför ta ledningen* vid festers och samkväms ordnande. Dock bör kontrollen inte eftersättas.

En väckelse bland föräldrarna är nödvändig. Föräldraslappheten måste påtalas i press, litteratur och radio. Föräldrarna bör bibringas kunskap om det allvarliga läget genom ett samlingsmöte i varje by, där upplysande föredrag och diskussioner förekommer.

Av stat och kommun understödda upplysningskurser för mödrar — speciellt i uppfostringsfrågor — bör komma till stånd.

Allmän obligatorisk undervisning i barn- och ungdomspsykologi, för flickor i 18-årsåldern, för män under värnpliktstjänstgöringen, bör komma till stånd.

Det torde vara värt att tas under det allvarligaste övervägande, huruvida vårt nuvarande »system» för den offentliga uppfostran, att ungdomen i åldern 14—20 år är lämnad helt åt sitt öde, icke bör reformeras. Folkskolan har sitt grepp om barnen precis så länge som hemmen har det, eller till 14-årsåldern, och det förefaller inte välbetänkt, att det allmänna helt släpper detta grepp just den tidpunkt i de ungas liv, då dels hemmets inflytande hastigt minskas, dels den unges 'livsinriktning' skall utformas.

Då brottsligheten är större bland utomäktenskapliga barn än bland barn födda inom äktenskapet, bör bildandet av äktenskap underlättas genom statliga bosättningslån till mindre bemedlade samt genom skattelindring de första åren efter äktenskapets ingående (med nuvarande skattebestämmelser får nygifta erlægga s. k. ungarlsskatt upp till tre år efter äktenskapets ingående).

Att hos skolöverstyrelsen begära en ny lärobok att användas i samband med historieundervisningen i folkskolans 6:e klass. I den skulle författaren i korthet redogöra för läget i svensk ungdomsvård — ge både ljusa och mörka sidor — och klargöra brotts rättsliga konsekvenser, under det att bokens hela

anda hade en klar och sporrande syftning till att hos de unga läsarna väcka längtan till livet, knutet till hemmet.

Ökad undervisning i skolorna om det sociala livets funktioner och större upplysning om brottets art och dess straffföljd.

Innan lagen om villkorlig dom användes, bör mycket noggrann undersökning göras.

Ungdomar begå brott utan att förstå dess rättsliga konsekvens. En upplysningsverksamhet i detta hänseende borde förekomma.

Inskränkning av tidningarnas brottsmålsreferat.»

Dessa citat må räcka. Den senast givna exempelsamlingen visar att en bred opinion även inom svensk lärarkår har klart för sig att daltet med ungdomen snarare försämrar än förbättrar situationen och vidare att positivt arbete till ungdomens bästa bör kunna ge bättre resultat än restriktioner och en ofta över målet skjutande kritik, som mera verkar i negativ än positiv riktning.

I detta sammanhang finns det anledning hänvisa till motionen i riksdagens första kammare nr 222/1934. Även där understrykes de positiva åtgärdernas betydelse, och motionen utmynnar i ett förslag om centralisering av vissa till den samhällseliga ungdomsvården hörande uppgifter, varvid bland annat tages upp till övervägande frågan om upprättandet av en särskild social ungdomsbyrå. Till denna motion var fogat ett utkast till ett socialt ungdomsskyddsprogram, som utarbetats av Sveriges Socialdemokratiska Ungdomsförbund och som till väsentliga delar än i dag har aktuellt intresse. I sammanhanget kan också hänvisas till den stora undersökning rörande de eftersatta ungdomsgruppernas läge, som socialdemokratiska ungdomsförbundet lät utföra på våren 1939.

Vi ha med det sagda velat påvisa den mängd av problem, som blottas i fråga om vår ungdomsvård. Vi ha också velat betona, att skulden till den stegrade ungdomsbrottsligheten liksom även till andra mindre tilltalande företeelser i ungdomens liv ej så mycket är att söka hos ungdomen själv som fastmera i alldeles speciella tids- och samhällsförhållanden, samhällets bristande omvårdnad om ungdomen etc. Vi ha som vår allmänna mening velat framhålla, att ungdomen — all kritik till trots — är bra, men att strävandena måste inriktas på att göra *bra ungdom bättre*. Det bör vara en samhällselig angelägenhet av första ordningen att vidta alla de åtgärder, som stå i samhällets makt, för att bereda ungdomen möjlighet att utvecklas till samhällsnyttiga och ansvarskännande medborgare. En allmän översyn av hela det hithörande problemkomplexet är därför nödvändig, varvid bör beaktas, att till vissa avsnitt av ungdomsproblemet avgränsade åtgärder icke kunna tillfredsställande lösa problemet. Varje sådan åtgärd kan visserligen var för sig vara god men dess effekt blir ändock ringa, om den inte stödjcs och bäres upp av andra samhällseliga åtgärder. En samordning och utvidgning av den sociala och kulturella ungdomsvården synes därför i hög grad påkallad.

Med stöd av vad ovan anförts tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en allsidig och förutsättningslös utredning rörande samhällets ung-

domsvård i syfte att genom en allmän översyn av hela det hit-
hörande problemkomplexet få till stånd en systematisering och
utvidgning av den sociala och kulturella ungdomsvården.

Stockholm den 17 januari 1942.

Lars V. Lindén.

Rolf Edberg.
